Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (dziesiąta izba)

z dnia 3 września 2026 r.*

Odwołanie – Dumping – Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2021/1100 – Przywóz niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Turcji – Ostateczne cło antydumpingowe – Obliczanie wartości normalnej – Obiektywne porównanie – Rozporządzenie (UE) 2016/1036 – Artykuł 2 ust. 5 – Artykuł 2 ust. 10 lit. j) – Dostosowania – Przeliczanie walut – Zabezpieczenie zysków i strat – Artykuł 18 ust. 3 i 6 – Współpraca zainteresowanych stron

W sprawie C-499/24 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 17 lipca 2024 r.,

Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ, z siedzibą w Stambule (Turcja),

İskenderun Demir ve Çelik AŞ, z siedzibą w Payas (Turcja),

Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ, z siedzibą w Gebze (Turcja),

które reprezentowali J. Cornelis oraz F. Graafsma, advocaten,

strona wnosząca odwołanie,

w której drugą stroną postępowania jest:

Komisja Europejska, którą reprezentowali początkowo G. Gattinara, G. Luengo oraz J. Zieliński, a następnie G. Gattinara oraz J. Zieliński, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (dziesiąta izba),

w składzie: E. Regan, pełniący obowiązki prezesa dziesiątej izby, D. Gratsias i B. Smulders (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: R. Norkus,

sekretarz: A. Calot Escobar,

* Język postępowania: angielski.

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 20 listopada 2025 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 W odwołaniu Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ, İskenderun Demir ve Çelik AŞ i Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ (zwane dalej, odpowiednio, spółkami „Erdemir", „Isdemir" oraz „Ersem") wnoszą o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 8 maja 2024 r., Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları i in./Komisja (T-629/21, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem", EU:T:2024:303), w którym Sąd oddalił ich skargę o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2021/1100 z dnia 5 lipca 2021 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Turcji (Dz.U. 2021, L 238, s. 32, zwanego dalej „spornym rozporządzeniem").

Ramy prawne

Prawo międzynarodowe

2 Decyzją Rady 94/800/WE z dnia 22 grudnia 1994 r. dotyczącą zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej w dziedzinach wchodzących w zakres jej kompetencji porozumień będących wynikiem negocjacji wielostronnych w ramach Rundy Urugwajskiej (1986–1994) (Dz.U. 1994, L 336, s. 1) Rada Unii Europejskiej przyjęła Porozumienie ustanawiające Światową Organizację Handlu (WTO), podpisane w Marrakeszu w dniu 15 kwietnia 1994 r., jak również porozumienia znajdujące się w załącznikach 1–3 do tego porozumienia, wśród których znajduje się Porozumienie w sprawie stosowania art. VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu z 1994 r. (Dz.U. 1994, L 336, s. 103, zwane dalej „porozumieniem antydumpingowym").

3 Artykuł 2 porozumienia antydumpingowego, zatytułowany „Stwierdzenie istnienia dumpingu", przewiduje:

„2.1 Dla celów niniejszego Porozumienia produkt uważa się za wprowadzony na rynek na warunkach dumpingowych, tzn. wprowadzony do handlu w innym kraju po cenie niższej od jego wartości normalnej, jeżeli cena eksportowa produktu wywożonego z jednego kraju do drugiego jest niższa niż porównywalna cena, w normalnym obrocie handlowym, podobnego produktu przeznaczonego do konsumpcji w kraju eksportera.

2.2 […]

2.2.1 Sprzedaż produktu podobnego na rynku wewnętrznym kraju eksportera lub sprzedaż do kraju trzeciego po cenach poniżej jednostkowych (stałych i zmiennych) kosztów produkcji, powiększonych o koszty administracyjne, sprzedaży i ogólne, może być uznana za niedokonaną w normalnym obrocie handlowym ze względu na cenę i może zostać pominięta przy określaniu wartości normalnej tylko wtedy, jeżeli władze […] twierdzą, że taka sprzedaż jest realizowana

w wydłużonym czasie […] w znacznych ilościach […] i po cenach, które nie gwarantują pokrycia wszystkich kosztów w rozsądnym okresie. Jeżeli ceny, które w momencie sprzedaży są niższe od kosztów jednostkowych, przewyższają średnie ważone koszty jednostkowe za okres objęty dochodzeniem, to takie ceny będą uznane za umożliwiające zwrot kosztów w rozsądnym okresie.

2.2.1.1 Dla celów ustępu 2, koszty będą liczone zwykle na podstawie zapisów posiadanych przez eksportera lub producenta objętego dochodzeniem, pod warunkiem że takie zapisy są zgodne z ogólnie przyjętymi zasadami księgowości w kraju eksportera i właściwie odzwierciedlają koszty związane z produkcją i sprzedażą rozpatrywanego produktu. Władze będą uwzględniać wszelkie dostępne dowody dotyczące właściwego podziału kosztów, w tym te, które będą udostępnione przez eksportera lub producenta w trakcie dochodzenia, pod warunkiem że taki podział kosztów był stosowany w przeszłości przez eksportera lub producenta, w szczególności w odniesieniu do właściwego określenia okresów amortyzacji i deprecjacji oraz obciążenia nakładami kapitałowymi i innymi wydatkami na rozwój. O ile nie zostało to już uwzględnione w podziale kosztów, o którym mowa w tym podpunkcie, koszty będą stosownie skorygowane do ich niepowtarzalnych składników związanych z przyszłą albo bieżącą produkcją bądź stosownie do sytuacji, w której wpływ na koszty w okresie objętym dochodzeniem mają działania związane z uruchomieniem produkcji będą uwzględniać możliwość obciążenia kosztów w czasie prowadzenia postępowania działaniami związanymi z uruchomieniem produkcji. […]

2.2.2 Dla celów ustępu 2 wielkość odpowiadająca kosztom administracyjnym, sprzedaży, ogólnym oraz zyskom będą ustalane w oparciu o faktyczne dane dotyczące produkcji i sprzedaży w normalnych warunkach handlu podobnego produktu przez eksportera lub producenta objętego dochodzeniem. W przypadku kiedy wielkości te nie mogą być określone w powyższy sposób, można je ustalić na podstawie:

i) faktycznych nakładów poniesionych i zrealizowanych przez danego eksportera lub producenta w odniesieniu do produkcji i sprzedaży na rynku wewnętrznym kraju pochodzenia tej samej ogólnej kategorii produktów;

ii) średniej ważonej faktycznych nakładów poniesionych i zrealizowanych przez innych eksporterów lub producentów objętych dochodzeniem w odniesieniu do produkcji i sprzedaży podobnego produktu na rynku wewnętrznym kraju pochodzenia;

iii) inną uzasadnioną metodę, pod warunkiem że ustalona przy jej stosowaniu kwota zysku nie przekroczy zysku zwykle uzyskiwanego przez innych eksporterów lub producentów przy sprzedaży tej samej kategorii produktów na rynku wewnętrznym w kraju pochodzenia.

[…]

2.4 Rzetelne porównanie będzie dokonane między ceną eksportową i wartością normalną. Porównanie to będzie dokonane na tym samym poziomie handlu, zwykle na poziomie cen loco fabryka i w odniesieniu do sprzedaży dokonanych możliwie w tym samym czasie. W każdym przypadku, stosownie do niego, należy dokonać odpowiedniej korekty ze względu na różnice zakłócające porównywalność cen, w tym różnice w warunkach sprzedaży, różnice w opodatkowaniu, poziomie handlu, ilościach, różnice właściwości fizycznych i wszelkie inne różnice, w przypadku których będzie wykazany ich wpływ na porównywalność cen. […] W przypadkach określonych w ustępie 3 powinny być również dokonane korekty z tytułu kosztów, w tym ceł i podatków, uiszczonych między momentem przywozu i odsprzedaży, oraz z tytułu przypadających zysków. Jeżeli w tych przypadkach porównywalność cen została

utrudniona, władze określą wartość normalną na poziomie handlu, odpowiednim do poziomu handlu dla konstruowanej ceny eksportowej, bądź dokonają odpowiednich korekt, jakie umożliwia niniejszy ustęp. Władze wskażą zainteresowanym stronom, jakie informacje są niezbędne do zapewnienia rzetelnej porównywalności, i nie będą narzucać stronom obowiązku ponoszenia nieuzasadnionych ciężarów dowodowych.

2.4.1 Jeśli dla porównania cen według ustępu 4 niezbędne jest przeliczenie walut, takie przeliczenie będzie dokonane z użyciem kursu wymiany z dnia sprzedaży […], pod warunkiem iż gdy sprzedaż walut obcych na rynkach terminowych jest bezpośrednio związana z rozpatrywaną sprzedażą wywozową, to będzie zastosowany kurs wymiany dla sprzedaży terminowych. Wahania kursów nie będą uwzględniane i w dochodzeniu władze umożliwią eksporterom w ciągu przynajmniej 60 dni dostosowanie ich cen eksportowych do trwałych zmian kursu w okresie objętym dochodzeniem.

2.4.2 Zgodnie z postanowieniem ustępu 4 regulującym rzetelne porównania, istnienie marginesu dumpingu w czasie trwania dochodzenia będzie zwykle ustalane przez porównanie średniej ważonej wartości normalnej ze średnią ważoną cen we wszystkich porównywalnych transakcjach wywozowych, bądź przez porównanie normalnej wartości i cen eksportowych dla każdej transakcji. […]

[…]”.

Prawo Unii

4 Motyw 27 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21, zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”) stanowi:

„W przypadku gdy strony nie współpracują w sposób zadowalający, niezbędne jest zapewnienie możliwości wykorzystania innych informacji przy dokonywaniu ustaleń, przy czym informacje te mogą być mniej korzystne od tych, które zostałyby zastosowane w przypadku, gdyby strona współpracowała”.

5 Artykuł 2 tego rozporządzenia, zatytułowany „Stwierdzenie istnienia dumpingu”, przewiduje:

„A. Wartość normalna

1. Podstawą obliczenia wartości normalnej są zwykle ceny uiszczone lub należne w zwykłym obrocie handlowym przez niezależnych nabywców w kraju wywozu.

[…]

3. W przypadku gdy sprzedaż produktu podobnego w zwykłym obrocie handlowym nie istnieje lub jest niewystarczająca, lub gdy z powodu szczególnej sytuacji rynkowej sprzedaż ta nie pozwala na dokonanie właściwego porównania, wartość normalną produktu podobnego oblicza się w oparciu o koszt produkcji w kraju pochodzenia, powiększony o uzasadnione koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz kwotę zysku lub w oparciu o ceny eksportowe w zwykłym obrocie handlowym, do właściwego państwa trzeciego, pod warunkiem że ceny te są reprezentatywne.

[…]

5. Koszty oblicza się zazwyczaj w oparciu o zapisy księgowe przechowywane przez stronę, wobec której toczy się dochodzenie, pod warunkiem że zapisy te są zgodne z zasadami rachunkowości powszechnie przyjętymi w danym kraju oraz zostanie wykazane, że zapisy te właściwie dokumentują koszty związane z produkcją i sprzedażą produktu objętego postępowaniem.

Jeżeli koszty związane z produkcją i sprzedażą produktu objętego postępowaniem nie są stosownie odzwierciedlone w zapisach księgowych zainteresowanej strony, są one dostosowywane lub ustalane na podstawie kosztów innych producentów lub eksporterów w tym samym kraju lub, w przypadku gdy takie informacje nie są dostępne lub nie mogą być wykorzystywane, na każdej innej stosownej podstawie, łącznie z informacjami z innych reprezentatywnych rynków.

Przedstawione dowody właściwej alokacji kosztów są brane pod uwagę, pod warunkiem że wykazane zostanie stosowanie takiej alokacji w przeszłości. Przy braku właściwszej metody pierwszeństwo ma alokacja kosztów oparta na obrocie. Koszty dostosowuje się odpowiednio, uwzględniając te niepowtarzające się elementy kosztów, które wpływają na produkcję przyszłą lub obecną, jeżeli nie zostały one już uwzględnione w alokacji kosztów na mocy niniejszego akapitu.

[…]

6. Wysokość kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysku ustala się w oparciu o faktyczne dane dotyczące produkcji i sprzedaży produktów podobnych przez producenta lub eksportera objętego postępowaniem w zwykłym obrocie handlowym. W przypadku gdy ustalenie tych wielkości nie jest możliwe na takiej podstawie, mogą być one ustalone w oparciu o:

a) średnią ważoną faktycznych wielkości określonych dla innych eksporterów lub producentów objętych postępowaniem w odniesieniu do produkcji i sprzedaży produktu podobnego na rynku wewnętrznym w kraju pochodzenia;

b) faktyczne wielkości stosowane do produkcji i sprzedaży w zwykłym obrocie handlowym tej samej ogólnej kategorii produktów danego eksportera lub producenta na rynku wewnętrznym w kraju pochodzenia;

c) inną uzasadnioną metodę, pod warunkiem że ustalona przy jej stosowaniu kwota zysku nie przekroczy zysku zwykle uzyskiwanego przez innych eksporterów lub producentów przy sprzedaży tej samej kategorii produktów na rynku wewnętrznym w kraju pochodzenia.

[…]

B. Cena eksportowa

[…]

C. Porównanie

10. Dokonuje się obiektywnego porównania ceny eksportowej z wartością normalną. Porównania dokonuje się na tym samym poziomie handlu, w odniesieniu do sprzedaży dokonanych w jak najbardziej zbliżonych terminach oraz z należytym uwzględnieniem różnic wpływających na

porównywalność cen. W przypadku gdy nie jest możliwe porównanie ustalonej wartości normalnej i ceny eksportowej na takiej podstawie, uwzględnia się, w formie dostosowania i oceniając każdy przypadek z osobna, różnice stwierdzonych czynników, które zostały zgłoszone i co do których wykazano, że mogą wpłynąć na ceny oraz ich porównywalność. Unika się powtórnych dostosowań, w szczególności w przypadku różnic dotyczących bonifikat, rabatów, ilości i poziomu handlu. W przypadku spełnienia określonych warunków, czynniki, co do których można dokonać dostosowania, są następujące:

[…]

j) Przeliczanie walut

W przypadku gdy porównywanie cen wymaga przeliczania waluty, dokonuje się go po kursie wymiany z dnia sprzedaży, z wyjątkiem gdy z daną ceną eksportową bezpośrednio związana jest sprzedaż waluty obcej na rynkach terminowych, kiedy to stosuje się kurs wymiany w sprzedaży terminowej. Za datę sprzedaży zwykle uważa się datę wystawienia faktury, ale może być to także data umowy, zamówienia lub potwierdzenia zamówienia, jeżeli dokumenty te lepiej odzwierciedlają faktyczne warunki sprzedaży. Wahania kursów wymiany są pomijane, a eksporterzy mają 60 dni na reakcję na trwałe tendencje kursów wymiany w okresie objętym postępowaniem.

[…]”.

6 Artykuł 6 tego rozporządzenia, zatytułowany „Dochodzenie”, stanowi:

„1. Po wszczęciu postępowania Komisja [Europejska] we współpracy z państwami członkowskimi rozpoczyna dochodzenie na szczeblu Unii [Europejskiej]. Zakres tego dochodzenia obejmuje zarówno dumping, jak i szkodę, które badane są jednocześnie.

Aby ustalenia były reprezentatywne, określa się okres objęty dochodzeniem, który w przypadku dumpingu co do zasady obejmuje nie mniej niż sześć miesięcy bezpośrednio poprzedzających wszczęcie postępowania.

Informacje dotyczące okresu następującego po okresie objętym dochodzeniem zwykle nie są brane pod uwagę.

2. Strony otrzymujące kwestionariusz stosowany przy postępowaniu antydumpingowym mają co najmniej 30 dni na udzielenie odpowiedzi. Dla eksporterów okres ten rozpoczyna się z dniem otrzymania kwestionariusza; przy czym za dzień otrzymania kwestionariusza uznaje się dzień przypadający po tygodniu od dnia wysłania kwestionariusza do eksportera lub przekazania właściwemu przedstawicielstwu dyplomatycznemu kraju wywozu. 30-dniowy okres może zostać przedłużony, przy odpowiednim uwzględnieniu terminów postępowania, pod warunkiem że dana strona przedstawi odpowiednie powody dla takiego przedłużenia, uzasadnione szczególnymi okolicznościami.

[…]”.

7 Artykuł 16 wspomnianego rozporządzenia, zatytułowany „Wizyty weryfikacyjne”, brzmi następująco:

„1. Komisja, gdy uznaje to za właściwe, przeprowadza wizyty w celu zbadania dokumentacji importerów, eksporterów, handlowców, agentów, producentów, stowarzyszeń i organizacji zawodowych oraz w celu weryfikacji dostarczonych informacji dotyczących dumpingu i szkody. W przypadku braku właściwej i terminowej odpowiedzi Komisja może podjąć decyzję o nieprzeprowadzaniu wizyty weryfikacyjnej.

2. Komisja może prowadzić dochodzenie w państwach trzecich, jeśli jest to konieczne i pod warunkiem że uzyska zgodę zainteresowanej firmy, zawiadomi przedstawicieli rządu danego kraju i rząd ten nie wyrazi sprzeciwu. Niezwłocznie po uzyskaniu zgody zainteresowanej firmy Komisja przekazuje władzom kraju wywozu nazwy i adresy firm, które będą wizytowane, oraz uzgodnione terminy.

3. Zainteresowane firmy powiadamia się o charakterze informacji, które będą objęte weryfikacją podczas wizyty, oraz o innych informacjach, które muszą zostać przedstawione podczas takiej wizyty, co nie wyklucza możliwości żądania podczas weryfikacji, w świetle uzyskanych informacji, dalszych szczegółów.

[…]”.

8 Zgodnie z art. 18 tego rozporządzenia, zatytułowanym „Brak współpracy”:

„[…]

3. W przypadku gdy zainteresowana strona przekaże informacje, które nie są idealne pod każdym względem, nie zostaną one pomimo to pominięte, pod warunkiem że braki te nie spowodują nadmiernych trudności w dokonywaniu ustaleń o uzasadnionej dokładności oraz są one właściwie i terminowo przekazane oraz weryfikowalne, a zainteresowana strona działała, dokładając wszelkich starań.

[…]

6. Jeżeli zainteresowana strona nie współpracuje lub współpracuje jedynie częściowo, tak że odpowiednie informacje pozostają nieujawnione, wynik dochodzenia może być mniej korzystny dla tej strony niż ten, który miałby miejsce w przypadku pełnej współpracy”.

Okoliczności powstania sporu

9 W pkt 2–10 zaskarżonego wyroku okoliczności powstania sporu zostały przedstawione w następujący sposób:

„2 [Wnoszące odwołanie] są spółkami prawa tureckiego. Erdemir i Isdemir prowadzą działalność w zakresie produkcji i sprzedaży płaskich wyrobów walcowanych na gorąco. Ersem jest ich powiązanym przedsiębiorstwem handlowym.

3 W dniu 14 maja 2020 r. Komisja wszczęła dochodzenie antydumpingowe (zwane dalej »dochodzeniem«) dotyczące przywozu do Unii Europejskiej niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej (zwanych dalej »produktem objętym postępowaniem«) pochodzących z Turcji.

4 Dochodzenie obejmowało okres od 1 stycznia do 31 grudnia 2019 r. (zwany dalej »okresem objętym dochodzeniem«). Analiza tendencji mających znaczenie dla oceny szkody obejmowała okres od 1 stycznia 2016 r. do końca okresu objętego dochodzeniem. [Wnoszące odwołanie] przedstawiły swoje uwagi na piśmie w toku dochodzenia.

5 [Wnoszące odwołanie] zostały wybrane spośród trzech tureckich eksporterów objętych próbą i przedłożyły odpowiedź na kwestionariusz w dniu 7 lipca 2020 r. a także odpowiedzi na wezwanie o udzielenie dodatkowych informacji w dniu 26 sierpnia 2020 r. (w przypadku Erdemir), w dniu 10 września 2020 r. (w przypadku Isdemir) oraz w dniu 21 września 2020 r. (w przypadku Ersem).

6 Zdalna kontrola krzyżowa została przeprowadzona od 28 września do 9 października 2020 r.

7 W dniu 6 stycznia 2021 r. Komisja przyjęła rozporządzenie wykonawcze (UE) 2021/9 nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco, z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Turcji (Dz.U. 2021, L 3 s. 4), w którym nałożyła tymczasowe cło antydumpingowe w wysokości 5,4 % na wywóz produktu objętego postępowaniem dokonywany przez [wnoszące odwołanie] do Unii.

8 W dniu 23 kwietnia 2021 r. Komisja poinformowała [wnoszące odwołanie] o ostatecznych faktach i ustaleniach, na podstawie których zamierzała nałożyć ostateczne cła antydumpingowe.

9 W dniu 6 maja 2021 r. Komisja przekazała [wnoszącym odwołanie] dodatkowe ostateczne ustalenia, na podstawie których cła antydumpingowe, które zamierzała nałożyć na skarżące, zostały ustalone na 5 %. [Wnoszące odwołanie] przedstawiły uwagi w odniesieniu do tych ustaleń w dniu 10 maja 2021 r.

10 W dniu 5 lipca 2021 r. Komisja przyjęła [sporne] rozporządzenie nakładające cło antydumpingowe w wysokości 5 % na przywóz do Unii produktu objętego postępowaniem wytwarzanego przez [wnoszące odwołanie]”.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

10 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 29 września 2021 r. wnoszące odwołanie wniosły skargę w celu stwierdzenia nieważności spornego rozporządzenia.

11 Na poparcie swojej skargi wnoszące odwołanie podniosły cztery zarzuty. Zarzut pierwszy dotyczył naruszenia art. 2 ust. 5 i ust. 10 zdania od pierwszego do trzeciego i zdanie piąte oraz ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego. Zarzut drugi dotyczył naruszenia art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego, art. 2.4 porozumienia antydumpingowego i zasady dobrej administracji ze względu na odrzucenie przez Komisję dostosowania na podstawie zysków i strat z tytułu zabezpieczenia. W zarzucie trzecim wnoszące odwołanie podniosły naruszenie art. 2

ust. 5 i 6 oraz ust. 10 zdania od pierwszego do trzeciego rozporządzenia podstawowego. Wreszcie zarzut czwarty dotyczył naruszenia art. 2 ust. 6 rozporządzenia podstawowego oraz art. 2.2.2 porozumienia antydumpingowego.

12 Zaskarżonym wyrokiem Sąd oddalił te cztery zarzuty, a tym samym skargę w całości.

Żądania stron w postępowaniu przed Trybunałem

13 W swym odwołaniu wnoszące odwołanie wnoszą do Trybunału o:

– tytułem żądania głównego:

  – uchylenie zaskarżonego wyroku;

  – stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia;

  – obciążenie Komisji kosztami postępowania odwoławczego i postępowania przed Sądem oraz

– tytułem żądania ewentualnego:

  – przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;

  – rozstrzygnięcie o kosztach w obu instancjach w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

14 Komisja wnosi do Trybunału o:

– oddalenie odwołania;

– obciążenie wnoszących odwołanie kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

15 Na poparcie odwołania wnoszące odwołanie podnoszą osiem zarzutów. Zarzut pierwszy dotyczy braku uzasadnienia i naruszenia art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego ze względu na błędną wykładnię argumentu podniesionego przez wnoszące odwołanie w pierwszej instancji, zgodnie z którym wszystkie dane liczbowe zostały dostarczone w tej samej walucie, a zatem dodatkowe przeliczenie dokonane przez Komisję nie było konieczne. Na poparcie zarzutu drugiego wnoszące odwołanie podnoszą naruszenie obowiązku uwzględnienia porozumień WTO przy wykładni przepisów rozporządzenia podstawowego. W zarzucie trzecim wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd naruszył art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego poprzez stwierdzenie, że art. 2 ust. 5 tego rozporządzenia nie przewiduje żadnego obowiązku zastosowania określonego kursu wymiany. W zarzucie czwartym wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd przeinaczył dowody, uznając, że wniosły one o dokonanie miesięcznego przeliczenia, uzyskały na to zgodę i same zastosowały takie przeliczenie. W zarzucie piątym wnoszące

odwołanie podnoszą, że Sąd nałożył nadmierny ciężar dowodu, wymagając dostarczenia nowych informacji na temat kosztów produkcji w lirach tureckich. Zarzut szósty dotyczy błędnej wykładni art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego. Zarzut siódmy dotyczy braku uzasadnienia zaskarżonego wyroku, ponieważ Sąd nie odniósł się do części argumentów podniesionych przez wnoszące odwołanie w pierwszej instancji. Wreszcie w zarzucie ósmym wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd dokonał błędnej wykładni orzecznictwa Trybunału i Sądu dotyczącego obowiązku informacyjnego ciążącego na producentach eksportujących objętych dochodzeniem antydumpingowym i nadał temu obowiązkowi zakres, który mógłby zniweczyć ciążący na Komisji obowiązek staranności i dobrej administracji.

W przedmiocie zarzutu pierwszego

Argumentacja stron

16 W zarzucie pierwszym wnoszące odwołanie podnoszą w istocie, że w pkt 45, 47–49 i 68 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył ciążący na nim obowiązek uzasadnienia, ponieważ błędnie zinterpretował argument podniesiony przez wnoszące odwołanie w pierwszej instancji, zgodnie z którym przeliczenie walut może zostać dokonane tylko wtedy, gdy jest to konieczne, i błędnie zastosował art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego.

17 Zdaniem wnoszących odwołanie Sąd zbadał kwestię, czy przeliczenie walut było co do zasady konieczne, podczas gdy wnoszące odwołanie przeliczyły już wszystkie transakcje niewyrażone w dolarach amerykańskich (USD) na tę walutę, która jest ich walutą księgową, na potrzeby ich zaksięgowania w dniu transakcji. To właśnie późniejsze przeliczenie dokonane przez Komisję było przedmiotem sporu przed Sądem, ponieważ nie było ono konieczne do przeprowadzenia obiektywnego porównania. Wszystkie istotne dane niezbędne do porównania cen (sprzedaż krajowa, sprzedaż eksportowa, koszty produkcji oraz dane liczbowe dotyczące kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych) zostały bowiem przedstawione w dolarach amerykańskich, w związku z czym nie było potrzeby dokonywania przeliczenia na podstawie art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego. W związku z tym drugie przeliczenie dokonane przez Komisję było zbędne i stanowiło zatem naruszenie tego przepisu.

18 Jednakże Sąd nie odniósł się do konieczności tego drugiego przeliczenia walut w świetle kryteriów, które sam określił, zgodnie z którymi do Komisji należy uzasadnienie dokonanych przeliczeń dotyczących sprzedaży eksportowej, sprzedaży krajowej i kosztów produkcji. Pominięcie to stanowiłoby brak uzasadnienia, a także błędne zastosowanie art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego. Dotyczy to również pkt 68 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym konieczne było przeliczenie kosztów produkcji na liry tureckie, skoro uznano za konieczne przeliczenie cen eksportowych i wartości normalnej na tę walutę w celu zapewnienia obiektywnego porównania w rozumieniu art. 2 ust. 10 tego rozporządzenia.

19 Komisja twierdzi, że zarzut ten jest bezzasadny i bezskuteczny.

Ocena Trybunału

20 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem uzasadnienie wyroku powinno przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie Sądu, pozwalając zainteresowanym na poznanie powodów wydanego orzeczenia, a Trybunałowi na dokonanie jego kontroli sądowej (wyroki: z dnia

13 stycznia 2022 r., Niemcy – Ville de Paris i in./Komisja, od C-177/19 P do C-179/19 P, EU:C:2022:10, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 14 listopada 2024 r., LE/Komisja, C-781/22 P, EU:C:2024:960, pkt 73).

21 Ponadto zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego można dokonać dostosowania w formie przeliczenia walut w celu zapewnienia obiektywnego porównania ceny eksportowej z wartością normalną.

22 W niniejszej sprawie, wbrew temu, co twierdzą wnoszące odwołanie, Sąd zajął się kwestią, czy konieczne było „późniejsze" przeliczenie walut, odpowiadające „drugiemu" przeliczeniu, o którym mówią wnoszące odwołanie. Przed dokonaniem w pkt 49 zaskarżonego wyroku oceny zgodności z prawem tego przeliczenia Sąd wyraźnie stwierdził, że wnoszące odwołanie przedstawiły dane pochodzące z ich ksiąg rachunkowych przeliczone na dolary amerykańskie. W ten sposób w pkt 44 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że strony były zgodne co do tego, iż dolar amerykański był główną walutą księgową wnoszących odwołanie. W pkt 45 zaskarżonego wyroku Sąd zauważył, że „[n]a podstawie sprawozdań księgowych [wnoszących odwołanie] Komisja przeliczyła na liry tureckie, po pierwsze, dane przedstawione w dolarach amerykańskich, a mianowicie sprzedaż krajową, sprzedaż eksportową, dostosowania sprzedaży i koszty produkcji za pośrednictwem euro, a po drugie, sprzedaż eksportową zafakturowaną przez wnoszące odwołanie w euro". Następnie Sąd przypomniał w pkt 46 zaskarżonego wyroku, że Komisja uzasadniła „te przeliczenia" w motywie 127 spornego rozporządzenia. Otóż w motywie tym Komisja wskazała zasadniczo, po pierwsze, że stwierdziła, iż wnoszące odwołanie dokonywały transakcji w dolarach amerykańskich, w euro i w lirach tureckich i że w związku z tym konieczne było dokonanie przeliczenia walut, aby wyrazić wartości w walucie umożliwiającej porównanie. Po drugie, Komisja stwierdziła, że nie zakwestionowała faktu, że wnoszące odwołanie same przeliczyły wszystkie wartości na dolary amerykańskie, ponieważ waluta ta była ich walutą księgową. Instytucja ta uznała jednak za właściwe zastosowanie waluty państwa, którego dotyczy postępowanie, czyli liry tureckiej, do celów porównania wartości normalnej z ceną eksportową.

23 W pkt 47 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł, że przeliczenie walut było konieczne do przeprowadzenia takiego obiektywnego porównania, ponieważ – jak przyznały wnoszące odwołanie – ich sprzedaż eksportowa do Unii był dokonywana w euro i dolarach amerykańskich, podczas gdy wszystkie faktury dotyczące sprzedaży krajowej, z wyjątkiem jednej faktury wystawionej przez Ersem, były wystawione w lirach tureckich, przy czym dolar amerykański był podawany jedynie jako waluta uzupełniająca. Ponadto po uiszczeniu faktury płatność była denominowana w jednej lub drugiej z tych walut.

24 Postępując w ten sposób, Sąd nie naruszył art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego. Przepis ten nie nakładał bowiem na Komisję obowiązku uwzględniania waluty, którą wnoszące odwołanie deklarowały jako stosowaną w swoich operacjach księgowych. Jak słusznie orzekł Sąd w pkt 48 zaskarżonego wyroku, w przypadku gdy takie przeliczenie okazuje się konieczne, art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego nie nakłada na tę instytucję obowiązku przeliczenia waluty sprzedaży eksportowej na walutę wskazaną przez producenta eksportującego. W związku z tym fakt, że wnoszące odwołanie same dokonały przeliczenia walut do celów księgowych, nie wystarcza do wykazania, że Komisja naruszyła ten przepis, dokonując na jego podstawie przeliczenia na walutę inną niż ta, którą wybrały wnoszące odwołanie.

25 Z powyższych rozważań wynika, że wbrew twierdzeniom wnoszących odwołanie Sąd zbadał konkretnie, a nie w sposób ogólny, czy „drugie przeliczenie" dokonane przez Komisję, a mianowicie przeliczenie na liry tureckie, było w niniejszej sprawie konieczne. Sąd zbadał również konkretnie, czy dowody przedstawione przez Komisję spełniały kryteria, które określił on w szczególności w pkt 40, 42 i 43 zaskarżonego wyroku.

26 W ten sposób Sąd dochował ciążącego na nim obowiązku uzasadnienia i nie naruszył art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego.

27 W konsekwencji zarzut pierwszy należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu drugiego

Argumentacja stron

28 Zarzut drugi odnosi się do pkt 63, 66, 67 i 70 zaskarżonego wyroku. Zarzut ten dotyczy naruszenia obowiązku uwzględnienia porozumień WTO przy wykładni przepisów rozporządzenia podstawowego.

29 Zdaniem wnoszących odwołanie z pkt 31 wyroku z dnia 20 stycznia 2022 r., Komisja/Hubei Xinyegang Special Tube (C-891/19 P, EU:C:2022:38), wynika w szczególności, że pierwszeństwo umów międzynarodowych zawartych przez Unię wymaga interpretowania aktów prawa wtórnego Unii w sposób możliwie jak najbardziej zgodny z tymi umowami. Jednakże w pkt 63 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, że art. 2.2.1.1 porozumienia antydumpingowego „nie ma […] wpływu na wykładnię, jaką należy przyjąć w odniesieniu do art. 2 ust. 5 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego".

30 Odmawiając zatem w nieuzasadniony sposób uwzględnienia art. 2.2.1.1 porozumienia antydumpingowego, zgodnie z jego wykładnią dokonaną przez zespoły orzekające i Organ Apelacyjny WTO, do celów wykładni art. 2 ust. 5 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego, Sąd pominął ograniczenia dotyczące uprawnień organów prowadzących dochodzenie do nieodwoływania się do dokumentacji księgowej producenta eksportującego. W związku z tym Komisja powinna była w niniejszej sprawie uzasadnić istnienie „nadrzędnego względu", będącego podstawą dla nieopierania się na dokumentach księgowych wnoszących odwołanie, czego jednak nie uczyniła.

31 Ponadto użycie sformułowania „w oparciu o zapisy księgowe" w art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego nie oznacza, że organ prowadzący dochodzenie może dowolnie korygować lub przetwarzać dokumenty księgowe. Co prawda z art. 2 ust. 5 akapit trzeci zdanie drugie tego rozporządzenia wynikałoby, że organ ten mógłby dokonywać pewnych dostosowań kosztów w celu uzyskania dokładniejszych obliczeń oraz zapewnienia rzeczywistego związku między kosztami odzwierciedlonymi w zapisach księgowych a kosztami związanymi z produkcją oraz sprzedażą danego produktu. Jednakże zdaniem wnoszących odwołanie kwestia ta nie pojawiła się przed Sądem, ponieważ Komisja zaakceptowała dokonany przez wnoszące odwołanie podział kosztów.

32 W związku z tym Sąd nie uwzględnił orzecznictwa zespołów orzekających i Organu Apelacyjnego WTO, orzekając w pkt 66 zaskarżonego wyroku, że „Komisja nie jest zobowiązana, bez przeprowadzenia jakiejkolwiek weryfikacji, do polegania na dokumentach księgowych przedstawionych przez zainteresowaną stronę w trakcie dochodzenia i […] nie jest zobowiązana do wykorzystania ich w niezmienionej postaci”.

33 Komisja wnosi o oddalenie tego zarzutu, ponieważ opiera się on na błędnym rozumieniu pkt 63 zaskarżonego wyroku. Ponadto zarzut ten, w zakresie, w jakim odnosi się do pkt 67 i 70 tego wyroku, jest bezskuteczny. W każdym razie jest on bezzasadny.

Ocena Trybunału

34 Należy stwierdzić, że zarzut drugi opiera się na błędnym rozumieniu pkt 63 zaskarżonego wyroku, w którym Sąd orzekł, że „art. 2.2.1.1 porozumienia antydumpingowego, na który powołują się [wnoszące odwołanie], zawiera niemal identyczne sformułowanie, a zatem nie ma wpływu na wykładnię art. 2 ust. 5 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego”.

35 Wbrew bowiem temu, co twierdzą wnoszące odwołanie, z twierdzenia tego wynika, że Sąd nie odmówił uwzględnienia art. 2.2.1.1 porozumienia antydumpingowego ani odpowiednich decyzji zespołów orzekających lub Organu Apelacyjnego WTO, lecz przeciwnie, w świetle brzmienia tego przepisu uznał, że zawiera on „prawie identyczne” sformułowanie jak art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego. W ten sposób Sąd nie stwierdził, że art. 2.2.1.1 tego porozumienia jest jako taki bez znaczenia, lecz że brzmienie tego przepisu nie zawiera żadnej dodatkowej wskazówki dla celów interpretacji art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, biorąc pod uwagę niemal identyczne sformułowanie tych dwóch przepisów.

36 Ponadto nie można zarzucić Sądowi, że nie uwzględnił on odpowiednich decyzji WTO dotyczących wykładni art. 2.2.1.1 porozumienia antydumpingowego, na które powołano się w skardze w pierwszej instancji. Z zaskarżonego wyroku wynika bowiem, że Sąd, nie kwestionując decyzji zespołu orzekającego WTO, wskazanej w pkt 69 tego wyroku, zgodnie z którą tylko wtedy, gdy Komisja może uzasadnić istnienie „nadrzędnego względu”, może ona odmówić uwzględnienia zapisów księgowych danego producenta, stwierdził w pkt 70 tego wyroku, powołując się na to, co już stwierdził w jego pkt 67, że Komisja nie odstąpiła od zapisów księgowych wnoszących odwołanie. Tym bardziej instytucja ta nie musiała zatem uzasadniać istnienia takiego „nadrzędnego względu”.

37 W konsekwencji z zaskarżonego wyroku nie wynika, że Sąd dokonał wykładni art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego w ten sposób, że Komisja może odstąpić od dokumentów księgowych producenta eksportującego bez konieczności przedstawienia dowodu na występowanie „nadrzędnego względu” albo że Komisja nie uwzględniła tych dokumentów w omawianej sprawie.

38 Zarzut drugi, który opiera się zatem na błędnym rozumieniu zaskarżonego wyroku, należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu trzeciego

Argumentacja stron

39 W zarzucie trzecim wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd naruszył art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego, stwierdzając w pkt 72 zaskarżonego wyroku, że art. 2 ust. 5 tego rozporządzenia nie przewiduje żadnego obowiązku zastosowania określonego kursu wymiany.

40 Wnoszące odwołanie twierdzą zasadniczo, że Sąd błędnie orzekł, dokonując wykładni art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, że nie istnieje żaden obowiązek dotyczący kursu wymiany stosowanego do przeliczania kosztów produkcji, podczas gdy, po pierwsze, art. 2 ust. 10 lit. j) zdanie pierwsze tego rozporządzenia wymaga zastosowania kursu wymiany obowiązującego w dniu transakcji, a po drugie, Sąd orzekł już, że przepis ten ma zastosowanie do przeliczenia kosztów produkcji.

41 Komisja podnosi, że zarzut trzeci należy odrzucić jako niedopuszczalny ze względu na to, po pierwsze, że wnoszące odwołanie nie przedstawiły wystarczająco precyzyjnie argumentu, jaki zamierzają wywieść z art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego, a po drugie, że powołując się po raz pierwszy przed Trybunałem na ten ostatni przepis na poparcie podniesionego przed Sądem argumentu, zgodnie z którym stosowanie miesięcznych kursów wymiany narusza art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, podnoszą one nowy zarzut i zmieniają przedmiot sporu przed Sądem.

42 Ponadto Komisja utrzymuje, że zarzut ten jest bezskuteczny, biorąc pod uwagę stwierdzenie Sądu zawarte w pkt 67 zaskarżonego wyroku, które nie zostało zakwestionowane przez wnoszące odwołanie. W każdym razie zarzut ten należy oddalić jako bezzasadny.

Ocena Trybunału

43 Z art. 256 ust. 1 akapit drugi TFUE, art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz z art. 168 § 1 lit. d) i art. 169 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem wynika, że odwołanie powinno precyzyjnie wskazywać zakwestionowane punkty wyroku, o którego uchylenie się wnosi, oraz argumenty prawne, które szczegółowo uzasadniają to żądanie, pod rygorem niedopuszczalności odwołania lub danego zarzutu (wyrok z dnia 18 grudnia 2025 r., Hamoudi/Frontex, C-136/24 P, EU:C:2025:977, pkt 54 i przytoczone tam orzecznictwo).

44 Ponadto zgodnie z utrwalonym orzecznictwem właściwość Trybunału w postępowaniu odwoławczym jest ograniczona do oceny prawnego rozstrzygnięcia zarzutów i argumentów, w przedmiocie których toczył się spór w pierwszej instancji. Strona nie może więc podnieść po raz pierwszy przed Trybunałem zarzutu, którego nie podniosła przed Sądem, gdyż byłoby to równoznaczne z umożliwieniem jej zwrócenia się do Trybunału, którego właściwość w postępowaniu odwoławczym jest ograniczona, ze sprawą o szerszym zakresie niż sprawa rozpoznawana przez Sąd. Niemniej jednak wnoszący odwołanie może w odwołaniu podnieść przed Trybunałem zarzuty i argumenty, których źródło stanowi sam zaskarżony wyrok i których przedmiotem jest krytyka zasadności tego wyroku pod względem prawnym (wyrok z dnia 6 października 2021 r., Sigma Alimentos Exterior/Komisja, C-50/19 P, EU:C:2021:792, pkt 38–39 i przytoczone tam orzecznictwo).

45 W niniejszej sprawie, co się tyczy dopuszczalności zarzutu trzeciego, należy stwierdzić, po pierwsze, że wyjaśnia on w sposób jednoznaczny zarzucany błąd, a zatem wbrew temu, co twierdzi Komisja, nie jest nieprecyzyjny. Wnoszące odwołanie wskazały bowiem kwestionowany punkt zaskarżonego wyroku, a mianowicie jego pkt 72, wyjaśniając jednocześnie, że błąd popełniony ich zdaniem przez Sąd polegał na tym, że uznał on, iż art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego nie przewiduje żadnego obowiązku stosowania określonego kursu wymiany, podczas gdy w pkt 40 zaskarżonego wyroku orzekł on, że art. 2 ust. 10 lit. j) tego rozporządzenia ma zastosowanie do przeliczenia kosztów produkcji, co pociąga za sobą obowiązek stosowania kursu wymiany obowiązującego w dniu sprzedaży.

46 Po drugie, w skardze wszczynającej postępowanie przed Sądem wnoszące odwołanie podniosły, że stosowanie miesięcznego kursu wymiany zamiast dziennego kursu, o którym mowa w art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego i którego używały wnoszące odwołanie do prowadzenia swojej księgowości, stanowiło naruszenie art. 2 ust. 5 tego rozporządzenia. W związku z tym w zakresie, w jakim w zarzucie trzecim wnoszące odwołanie zarzucają w istocie Sądowi odrzucenie tego argumentu, który podniosły przed nim, zarzut ten nie może być uznany za zmieniający przedmiot sporu przed Sądem.

47 Z powyższych rozważań wynika, że zarzut trzeci jest dopuszczalny.

48 Ponadto wbrew temu, co twierdzi Komisja, pkt 67 zaskarżonego wyroku nie jest wystarczający, aby uzasadnić rozstrzygnięcie Sądu, zgodnie z którym Komisja mogła zastosować miesięczny kurs wymiany do przeliczeń dokonanych przez tę instytucję w ramach weryfikacji kosztów produkcji wnoszących odwołanie.

49 Co się tyczy zasadności tego zarzutu trzeciego, należy przypomnieć, że zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego wartość normalną produktu podobnego można w szczególnych sytuacjach obliczyć w oparciu o koszt produkcji w kraju pochodzenia, powiększony o uzasadnione koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz kwotę zysku.

50 Ponadto art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego stanowi w szczególności, że koszty oblicza się zazwyczaj w oparciu o zapisy księgowe przechowywane przez stronę, wobec której toczy się dochodzenie, pod warunkiem że zapisy te są zgodne z zasadami rachunkowości powszechnie przyjętymi w danym kraju oraz zostanie wykazane, iż zapisy te właściwie dokumentują koszty związane z produkcją i sprzedażą produktu objętego postępowaniem. W przeciwnym razie koszty te są dostosowywane lub ustalane na podstawie kosztów innych producentów lub eksporterów w tym samym kraju lub, w przypadku gdy takie informacje nie są dostępne lub nie mogą być wykorzystywane, na każdej innej stosownej podstawie.

51 Ten ostatni przepis nie zawiera jednak żadnego odniesienia do przeliczenia kwoty tych kosztów, które należy uwzględnić, wyrażonych w danej walucie, ani tym bardziej do rodzaju kursu wymiany, jaki należałoby zastosować przy tym przeliczeniu.

52 W związku z tym Sąd nie naruszył prawa, orzekając, że art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego nie przewiduje żadnego obowiązku stosowania określonego rodzaju kursu wymiany.

53 Stwierdzenia tego nie podważa fakt, iż art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego przewiduje, że należy dokonać obiektywnego porównania ceny eksportowej z wartością normalną i że takie porównanie może wymagać przeliczenia walut przy zastosowaniu, co do zasady, kursu

wymiany obowiązującego w dniu sprzedaży, z wyjątkiem sytuacji, gdy z daną ceną eksportową bezpośrednio związana jest sprzedaż waluty obcej na rynkach terminowych, kiedy to stosuje się kurs wymiany w sprzedaży terminowej.

54 Z brzmienia tego ostatniego przepisu jasno bowiem wynika, że zawarte w nim wyrażenie „po kursie wymiany z dnia sprzedaży" odnosi się do ceny sprzedaży a nie do kosztów, branych pod uwagę przy obliczaniu wartości normalnej.

55 Wykładnia ta jest zgodna z wykładnią art. 2.4.1 porozumienia antydumpingowego – odpowiadającego art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego – która wynika ze sprawozdania zespołu orzekającego WTO z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie Stany Zjednoczone – Środki antydumpingowe nałożone na blachę ze zwojów stali nierdzewnej oraz na arkusze i taśmy ze stali nierdzewnej pochodzące z Korei (Stany Zjednoczone – Stal nierdzewna) (WT/DS 179/R), na które powołują się wnoszące odwołanie i które dotyczyło w szczególności kwestii, czy dla celów rzetelnego porównania dokonano przeliczenia walutowego cen z naruszeniem tego art. 2.4.1.

56 W tym względzie należy zauważyć, że taka wykładnia art. 2.4.1 porozumienia antydumpingowego, znajdująca się w pkt 6.9–6.41 tego sprawozdania, dotyczy wyłącznie zasady wyrażonej w pierwszej części zdania pierwszego w art. 2.4.1 porozumienia antydumpingowego, zgodnie z którą przeliczanie walut powinno być dokonywane tylko wtedy, gdy jest to konieczne do celów rzetelnego porównania. Natomiast wspomniane sprawozdanie w ogóle nie porusza kwestii zastosowania do kosztów produkcji pozostałych przepisów zawartych w tym pierwszym zdaniu, dotyczących ustalenia kursu walutowego mającego zastosowanie przy przeliczaniu walut do celów rzetelnego porównania.

57 Z powyższych rozważań wynika, że zarzut trzeci należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu czwartego

Argumentacja stron

58 W zarzucie czwartym wnoszące odwołanie kwestionują fakt, że w pkt 73 zaskarżonego wyroku Sąd mógł zasadnie uznać, po pierwsze, że zwróciły się one o zastosowanie miesięcznego kursu wymiany przez Komisję zarówno w odniesieniu do sprzedaży, jak i kosztów, a wniosek ten został uwzględniony, i po drugie, że same dostarczyły tej instytucji wykaz sprzedaży na rynku krajowym denominowanej w dolarach amerykańskich i przeliczonej na liry tureckie przy zastosowaniu miesięcznych kursów wymiany. Postępując w ten sposób, Sąd wypaczył dowody poddane jego ocenie.

59 W tym względzie wnoszące odwołanie podnoszą w istocie, że po zakwestionowaniu na wstępnym etapie przeliczenia walut dokonanego przez Komisję zwróciły się one o spójne stosowanie rodzajów kursów wymiany w celu przeliczenia kosztów produkcji i sprzedaży. Po tym, jak Komisja zmieniła na etapie ostatecznego ujawnienia zastosowane kursy wymiany, wnoszące odwołanie rzeczywiście pozytywnie przyjęły spójne stosowanie tego samego rodzaju kursu wymiany, a mianowicie miesięcznego kursu wymiany, jednak tylko w zakresie, w jakim zlikwidowało to najpoważniejsze zakłócające skutki poprzedniej metody w odniesieniu do

obliczenia marginesu dumpingu, zauważając przy tym w istocie, że koszty wyrażone w lirach tureckich wykorzystanych przez Komisję nie odzwierciedlały kosztów produkcji spółek Erdemir i Isdemir ujętych w ich zapisach księgowych.

60 Zdaniem wnoszących odwołanie z uwag, które przekazały one po etapie ostatecznego ujawnienia, wynika, że nie zwróciły się o zastosowanie miesięcznego kursu wymiany, lecz że jedynie „pozytywnie" przyjęły stosowanie tego rodzaju kursu wymiany, ponieważ było to spójne z poprzednią metodą zastosowaną przez Komisję, a następnie podtrzymały swój argument, zgodnie z którym stosowanie miesięcznego kursu wymiany zamiast kursu dziennego naruszało art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego. Sąd przeinaczył zatem dowody zawarte w aktach sprawy.

61 Podobnie zawarte w pkt 73 zaskarżonego wyroku stwierdzenie, zgodnie z którym wnoszące odwołanie dostarczyły wykaz danych dotyczących sprzedaży krajowej przeliczonej według miesięcznego kursu wymiany, oraz sugestia, jakoby wnoszące odwołanie „przystały" na stosowanie miesięcznego kursu wymiany, również stanowią przeinaczenie dowodów. Wykaz ten został bowiem dostarczony wyłącznie na wyraźne żądanie Komisji podczas zdalnej kontroli krzyżowej, aby uniknąć sytuacji, w której postanowi ona dokonać ustaleń na podstawie faktów dostępnych zgodnie z art. 18 rozporządzenia podstawowego ze względu na to, że informacje, o których przekazanie zwrócono się, nie zostały przedstawione.

62 Komisja uważa, że zarzut czwarty należy oddalić jako bezskuteczny lub w każdym razie jako bezzasadny.

Ocena Trybunału

63 Należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem przeinaczenie dowodów ma miejsce w szczególności wtedy, gdy Sąd wyraźnie przekracza granice rozsądnej oceny tych dowodów. Przeinaczenie musi w oczywisty sposób wynikać z akt sprawy bez konieczności dokonywania nowej oceny faktów i dowodów. W tym względzie nie wystarczy wskazać, że dokument mógłby być przedmiotem wykładni odmiennej od tej przyjętej przez Sąd (zob. podobnie wyrok z dnia 16 lutego 2023 r., Komisja/Włochy i Hiszpania, C-635/20 P, EU:C:2023:98, pkt 127 i przytoczone tam orzecznictwo).

64 W niniejszej sprawie Sąd stwierdził w pkt 73 zaskarżonego wyroku, że „w trakcie dochodzenia [wnoszące odwołanie] wyraźnie zwróciły się do Komisji o zastosowanie tego samego podejścia do kursów wymiany sprzedaży i kosztów przy zastosowaniu miesięcznego kursu wymiany. Następnie w toku postępowania administracyjnego [wnoszące odwołanie] pozytywnie przyjęły podejście Komisji polegające na dostosowaniu kursów wymiany, przy zastosowaniu kursu miesięcznego. Ponadto w przedstawionym Komisji przez [wnoszące odwołanie] wykazie »poszczególnych transakcji« sprzedaży krajowej [wnoszące odwołanie] same podały średni miesięczny kurs wymiany w celu przeliczenia [dolarów amerykańskich na liry tureckie]".

65 Tymczasem należy stwierdzić, że wnoszące odwołanie nie wykazały, iż z dowodów zawartych w aktach sprawy wynika w sposób oczywisty, że domagały się one zastosowania dziennego kursu wymiany zamiast miesięcznego kursu wymiany.

66 O ile bowiem z ich uwag dotyczących ostatecznego ujawnienia wynika, że wnoszące odwołanie uznały, iż koszty produkcji przyjęte przez Komisję nie odzwierciedlały kosztów produkcji Erdemir i Isdemir zawartych w ich zapisach księgowych, o tyle z uwag tych nie wynika wyraźnie, że przyczyna tej rzekomej rozbieżności wynikała z braku przeliczenia na podstawie kursu dziennego.

67 Ponadto w ostatnim zdaniu w pkt 73 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że wnoszące odwołanie dostarczyły wykaz danych dotyczących sprzedaży krajowej przeliczonej na podstawie miesięcznego kursu wymiany, czego wnoszące odwołanie nie zakwestionowały w odwołaniu.

68 W związku z tym nie można uznać, że w pkt 73 zaskarżonego wyroku Sąd przekroczył granice rozsądnej oceny tych uwag lub przeinaczył przedstawione mu dowody.

69 W związku z tym zarzut czwarty należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu piątego

Argumentacja stron

70 W zarzucie piątym wnoszące odwołanie kwestionują pkt 74 zaskarżonego wyroku i podnoszą, że Sąd nałożył na nie nadmierny ciężar dowodu, wymagając dostarczenia nowych informacji na temat kosztów produkcji w lirach tureckich.

71 Powołując się na wyrok z dnia 21 lutego 2024 r., Sinopec Chongqing SVW Chemical i in./Komisja (T-762/20, EU:T:2024:113, pkt 129), zgodnie z którym do instytucji Unii należy w szczególności, zgodnie z zasadą dobrej administracji, wskazanie stronie, która wnosi o dokonanie dostosowania, informacji, które są konieczne w tym celu, i nienakładanie na nią niewspółmiernego ciężaru dowodu, wnoszące odwołanie twierdzą, że biorąc pod uwagę jedynie dziesięciodniowy termin, który został im wyznaczony na przedstawienie uwag na etapie ostatecznego ujawnienia, prawie niemożliwe było dla nich przedstawienie nowego kosztu produkcji przeliczonego na liry tureckie na podstawie dziennego kursu wymiany. W każdym razie Sąd wskazał w pkt 114 zaskarżonego wyroku, że nie można było uwzględnić nowego wykazu dostarczonego po zakończeniu weryfikacji (lub zdalnej kontroli krzyżowej), w związku z czym nie jest jasne, jaki byłby interes w dostarczeniu takiego wykazu.

72 Komisja uważa, że zarzut piąty należy odrzucić jako niedopuszczalny, ponieważ wnoszące odwołanie podważają w istocie dokonaną przez Sąd ocenę okoliczności faktycznych. Sąd uznał bowiem, w ramach przysługującej mu niezależnej swobodnej oceny, że wnoszące odwołanie miały wystarczająco dużo czasu na przekazanie własnych przeliczeń na liry tureckie danych dotyczących sprzedaży i kosztów produkcji, stosując w tym celu ich własny kurs wymiany walut. Wnoszące odwołanie nie podniosły w tym względzie przeinaczenia okoliczności faktycznych. Ponadto argument oparty na naruszeniu zasady dobrej administracji poprzez nałożenie nadmiernego ciężaru dowodu nie został podniesiony przed Sądem, a zatem jest pozbawiony znaczenia. W każdym razie, wbrew twierdzeniom wnoszących odwołanie, miały one do dyspozycji ponad dziesięć dni na dostarczenie wyżej wymienionych danych, czego zresztą nie kwestionują. W związku z tym zarzut ten należy zatem oddalić.

Ocena Trybunału

73 Należy przypomnieć, że z utrwalonego orzecznictwa wynika, iż Trybunał nie jest właściwy do dokonywania ustaleń faktycznych ani też co do zasady nie jest uprawniony do oceny dowodów, na których Sąd oparł swoje ustalenia. Jeśli zatem dowody te uzyskano w prawidłowy sposób przy poszanowaniu ogólnych zasad prawa i wymogów proceduralnych dotyczących ciężaru dowodu i postępowania dowodowego, wyłącznie do Sądu należy ocena, jaką wagę należy przywiązywać do przedstawionych mu dowodów. Dlatego z wyłączeniem przypadków przeinaczenia tych dowodów ocena ta nie stanowi zagadnienia prawnego, które jako takie jest poddane kontroli Trybunału. Jednakże zarzucane naruszenie zasad obowiązujących w odniesieniu do dowodów stanowi kwestię prawną, która jest dopuszczalna na etapie odwołania (wyrok z dnia 26 stycznia 2017 r., Maxcom/City Cycle Industries, C-248/15 P, C-254/15 P i C-260/15 P, EU:C:2017:62, pkt 52, 53).

74 W pkt 74 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, że „[w] następstwie wymiany korespondencji z Komisją, a w szczególności uprzedniego powiadomienia, w którym instytucja ta wskazała swój zamiar przeliczenia na liry tureckie danych zgłoszonych przez [wnoszące odwołanie] dotyczących sprzedaży i kosztów produkcji, [wnoszące odwołanie] miały możliwość przekazania swoich własnych przeliczeń tych danych liczbowych na liry tureckie, stosując w razie potrzeby dzienny kurs wymian, czego jednak nie uczyniły”.

75 W ten sposób Sąd, wbrew temu, co twierdzą wnoszące odwołanie, nie nałożył na nie żadnego ciężaru dowodu, uznając, że do nich należało dostarczenie Komisji ich własnych przeliczeń danych liczbowych dotyczących sprzedaży i kosztów produkcji na liry tureckie, lecz stwierdził jedynie, na podstawie niezależnej oceny okoliczności faktycznych, co do której wnoszące odwołanie nie podnoszą, iż została ona przeinaczona, że biorąc pod uwagę moment, w którym zostały one poinformowane o zamiarze Komisji dotyczącym przeliczenia przez nią tych danych na liry tureckie, miały one możliwość i niezbędny czas na przekazanie ich własnych danych liczbowych w tym zakresie, czego jednak nie uczyniły. Sąd ograniczył się zatem do stwierdzenia, że wnoszące odwołanie nie przekazały Komisji ich własnych przeliczeń wyżej wymienionych danych, co stanowiło element potwierdzający uzasadnienie przedstawione w pkt 73 zaskarżonego wyroku, potwierdzające wniosek, przedstawiony w pkt 75 tego wyroku, zgodnie z którym Komisja mogła zastosować średni miesięczny kurs do wspomnianych przeliczeń, a czyniąc to, nie naruszyła art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.

76 Ponieważ zarzut piąty opiera się na błędnym rozumieniu zaskarżonego wyroku, zarzut ten należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu szóstego

Argumentacja stron

77 W zarzucie szóstym, kwestionującym pkt 85–87 i 91–94 zaskarżonego wyroku, wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd naruszył art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego, odnosząc się do walut objętych umową zabezpieczającą a nie do daty kursu wymiany określonej w tej umowie.

78 Zdaniem wnoszących odwołanie przepis ten kładzie nacisk na datę kursu wymiany niezależnie od walut, których kurs wymiany jest określony w umowie zabezpieczającej. Wynika to z zawartego w każdym ze zdań tego przepisu odniesienia do „daty sprzedaży”. Ponadto takie odniesienie do tej

daty, a nie do walut objętych umową zabezpieczającą, byłoby logiczne z finansowego punktu widzenia, biorąc pod uwagę fakt, że kursy wymiany między różnymi walutami są ze sobą powiązane.

79 Wnoszące odwołanie uważają zatem, że gdyby przyjąć stanowisko, zgodnie z którym operacje zabezpieczające przed ryzykiem walutowym mogą być brane pod uwagę tylko wtedy, gdy operacja dotyczy waluty faktury i waluty przeliczeniowej stosowanej przez Komisję, zbyt łatwo byłoby tej instytucji obejść obowiązek ustanowiony w art. 2 ust. 10 lit. j) zdanie pierwsze rozporządzenia podstawowego. Komisja mogłaby bowiem przeliczyć transakcje na euro lub inne waluty, aby nie uwzględnić operacji zabezpieczających między euro a lirą turecką. Wykładnia tego przepisu nie powinna jednak pozwolić Komisji na pozbawienie go skuteczności (effet utile).

80 Komisja uważa, że zarzut szósty jest bezskuteczny w zakresie, w jakim wnoszące odwołanie nie kwestionują pkt 82 zaskarżonego wyroku. W każdym razie zarzut ten jest bezzasadny.

Ocena Trybunału

81 W pierwszej kolejności Komisja niesłusznie twierdzi, że zarzut szósty jest bezskuteczny ze względu na to, iż wnoszące odwołanie nie zakwestionowały pkt 82 zaskarżonego wyroku. Punkt ten przedstawia bowiem jedynie treść motywu 98 spornego rozporządzenia, przy czym Sąd nie dokonał w nim oceny jego zasadności, w związku z czym brak zakwestionowania tego punktu nie wystarcza do tego, aby zarzut ten stał się bezskuteczny.

82 W drugiej kolejności, co się tyczy zasadności tego zarzutu, należy zauważyć, że w pkt 85–87 i 91–94 zaskarżonego wyroku Sąd potwierdził podejście przyjęte przez Komisję w spornym rozporządzeniu, zgodnie z którym umowy zabezpieczające zawarte przez wnoszące odwołanie nie były istotne dla przeliczenia walut dokonywanego przez tę instytucję w celu zapewnienia obiektywnego porównania ceny eksportowej z wartością normalną na podstawie art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego.

83 W szczególności Sąd stwierdził w pkt 85 zaskarżonego wyroku, że nie przewidziano zabezpieczenia dla transakcji fakturowanych w dolarach amerykańskich, ale wyłącznie dla tych fakturowanych w euro i że sprzedaż eksportowa wnoszących odwołanie realizowana w euro musiała zostać przeliczona na liry tureckie przez Komisję w celu zapewnienia obiektywnego porównania między tą sprzedażą a sprzedażą krajową, czego Komisja dokonała bezpośrednio, bez pośredniego przeliczenia na dolary amerykańskie, wbrew temu, co twierdzą wnoszące odwołanie. Ponadto Sąd orzekł, że ponieważ odnośne umowy zabezpieczające przewidywały zabezpieczenie w stosunku do dolara amerykańskiego poprzez uzgodnienie kursu wymiany między euro a dolarem amerykańskim, przeliczenie to nie miało związku z dokonaną przez Komisję operacją przeliczenia, a mianowicie z euro na liry tureckie. Sąd oddalił zatem argument wnoszących odwołanie, zgodnie z którym Komisja była zobowiązana do zastosowania kursu wymiany przewidzianego w umowach zabezpieczających.

84 Wnoszące odwołanie uważają, że ocena ta opiera się na błędnej wykładni art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego w zakresie, w jakim odnosi się ona do walut objętych umową zabezpieczającą a nie do daty kursu wymiany ustalonej w tej umowie, o której mowa jest przecież w tym przepisie, i narusza skuteczność (effet utile) tego przepisu.

85 W tym względzie należy przede wszystkim przypomnieć, że na mocy art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego dokonuje się obiektywnego porównania ceny eksportowej z wartością normalną. Porównania dokonuje się na tym samym poziomie handlu, w odniesieniu do sprzedaży dokonanych w jak najbardziej zbliżonych terminach oraz z należytym uwzględnieniem różnic wpływających na porównywalność cen. W przypadku gdy nie jest możliwe porównanie ustalonej wartości normalnej i ceny eksportowej na takiej podstawie, uwzględnia się, w formie dostosowania i oceniając każdy przypadek z osobna, różnice stwierdzonych czynników, które zostały zgłoszone i co do których wykazano, że mogą wpłynąć na ceny oraz ich porównywalność.

86 Wśród czynników, z tytułu których można dokonać dostosowań, w art. 2 ust. 10 lit. j) znajduje się przeliczanie walut. Przepis ten przewiduje, że w przypadku gdy porównywanie cen wymaga takiego przeliczania, dokonuje się go po kursie wymiany z dnia sprzedaży, z wyjątkiem gdy z daną ceną eksportową bezpośrednio jest związana sprzedaż waluty obcej na rynkach terminowych, kiedy to stosuje się kurs wymiany w sprzedaży terminowej. Przepis ten stanowi ponadto, że za datę sprzedaży zwykle uważa się datę wystawienia faktury, ale może być to także data umowy, zamówienia lub potwierdzenia zamówienia, jeżeli dokumenty te lepiej odzwierciedlają faktyczne warunki sprzedaży. Wahania kursów wymiany są pomijane, a eksporterzy mają 60 dni na reakcję na trwałe tendencje kursów wymiany w okresie objętym postępowaniem.

87 Jeżeli zatem przeliczanie walut jest konieczne w celu obiektywnego porównania ceny eksportowej z wartością normalną, art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego określa sposób ustalenia kursu wymiany mającego zastosowanie do tego przeliczenia. Ten kurs wymiany powinien odpowiadać kursowi obowiązującemu w dniu sprzedaży, chyba że kurs ten został uzgodniony w ramach sprzedaży terminowej bezpośrednio związanej ze sprzedażą eksportową, którą należy uwzględnić przy porównaniu z wartością normalną. Z brzmienia tego przepisu wynika bowiem, że jeżeli sprzedaż waluty obcej na rynku terminowym jest bezpośrednio związana z daną sprzedażą eksportową, stosuje się kurs wymiany dla sprzedaży terminowej. Przepis ten określa ponadto sposób, w jaki należy ustalić datę sprzedaży, gdy powinna zostać wzięta pod uwagę, i wskazuje, że wahania kursów wymiany nie będą brane pod uwagę.

88 Następnie należy zauważyć, że art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego nie zawiera żadnej wskazówki co do waluty, na którą należy dokonać przeliczenia, jeżeli przeliczenie to jest wymagane w celu dokonania obiektywnego porównania ceny eksportowej z wartością normalną. Wynika z tego, że w przypadku gdy konieczne jest przeliczenie waluty, aby móc dokonać takiego porównania, Komisja dysponuje zakresem uznania w celu ustalenia, na jaką walutę ceny te powinny zostać przeliczone. Kontrola sądowa takiego zakresu uznania musi zatem ograniczać się do weryfikacji poszanowania zasad proceduralnych, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych będących podstawą zakwestionowanego wyboru waluty, braku oczywistego błędu w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy (zob. podobnie wyrok z dnia 28 listopada 2024 r., Hengshi Egypt Fiberglass Fabrics i Jushi Egypt for Fiberglass Industry/Komisja, C-269/23 P i C-272/23 P, EU:C:2024:984, pkt 125 i przytoczone tam orzecznictwo).

89 Wreszcie, jak słusznie przypomniał Sąd w pkt 84 zaskarżonego wyroku, umowa zabezpieczająca pozwala na ustalenie w chwili zawarcia umowy kursu wymiany, który powinien być stosowany do transakcji walutowej, która nastąpi w przyszłości, i na zmniejszenie w ten sposób ryzyka finansowego, na które narażony jest kontrahent ze względu na niekorzystne wahania kursów wymiany.

90 Umowa zabezpieczającego ustala zatem kurs wymiany dla sprzedaży terminowej w rozumieniu art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego.

91 Jednakże, ponieważ, jak wynika z pkt 87 i 88 niniejszego wyroku, przepis ten określa sposób, w jaki należy ustalić kurs wymiany mający zastosowanie do przeliczenia walut w celu porównania ceny eksportowej z wartością normalną, lecz nie zawiera żadnej wskazówki co do wyboru waluty, na którą należy dokonać tego przeliczenia, Komisja nie może być zobowiązana na podstawie tego przepisu do uwzględnienia walut użytych w tej umowie zabezpieczającej w celu dokonania tego porównania, a tym samym kursu wymiany ustalonego w tej umowie z tego tylko powodu, że jest ona bezpośrednio związana z odnośną sprzedażą eksportową.

92 Aby Komisja była zobowiązana do uwzględnienia kursu wymiany ustalonego w umowie zabezpieczającej, konieczne jest nie tylko, aby umowa ta była bezpośrednio związana z odnośną sprzedażą eksportową, ale również by objętą tą umową walutą była waluta, na którą zdaniem tej instytucji należy przeliczyć ceny, aby umożliwić obiektywne porównanie ceny eksportowej z wartością normalną. Fakt, że umowa zabezpieczająca jest bezpośrednio związana z odnośną sprzedażą eksportową, nie daje jednak żadnej wskazówki co do tego, czy waluta, której kurs wymiany jest ustalony w tej umowie, jest walutą, na którą należy przeliczyć ceny eksportowe i wartość normalną w celu zapewnienia ich obiektywnego porównania zgodnie z art. 2 ust. 10 zdanie pierwsze rozporządzenia podstawowego.

93 W związku z tym, wbrew temu, co twierdzą wnoszące odwołanie, z faktu, że art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego kładzie nacisk na datę kursu wymiany niezależnie od walut, których kurs wymiany jest określony w umowie, nie wynika, że w przypadku gdy producent eksportujący zawarł umowę zabezpieczającą, Komisja ma siłą rzeczy obowiązek dokonania przeliczenia na podstawie walut objętych tą umową w celu zapewnienia obiektywnego porównania ceny eksportowej z wartością normalną.

94 Ponadto wnoszące odwołanie błędnie twierdzą, że fakt, iż umowa zabezpieczająca powinna zostać uwzględniona tylko wtedy, gdy operacja dotyczy waluty faktury i waluty przeliczeniowej stosowanej przez Komisję, sprowadzałby się do umożliwienia tej instytucji uchylenia się od obowiązku ustanowionego w art. 2 ust. 10 lit. j) zdanie pierwsze rozporządzenia podstawowego. Jak bowiem stwierdzono w pkt 91 i 92 niniejszego wyroku, obowiązek ten dotyczy wyłącznie sposobu określenia kursu wymiany, który należy zastosować do celów obiektywnego porównania, a nie wyboru walut, które mają być przeliczone.

95 Ponadto wbrew temu, co twierdzą również wnoszące odwołanie, taka wykładnia art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego nie prowadzi do tego, że Komisja może pozbawić wspomniany obowiązek wszelkiej skuteczności (effet utile). Jeżeli bowiem instytucja ta uzna, że należy przeliczyć ceny sprzedaży eksportowej na walutę inną niż waluta objęta umową zabezpieczającą bezpośrednio związaną z tą sprzedażą, instytucja ta pozostaje co do zasady zobowiązana, na podstawie art. 2 ust. 10 lit. j) zdanie pierwsze tego rozporządzenia, do stosowania kursu wymiany obowiązującego w dniu sprzedaży.

96 Ponadto, co ważniejsze, przy wyborze waluty, na którą Komisja uważa, że należy przeliczyć dane ceny, jest ona zobowiązana, na mocy obowiązku wynikającego z art. 2 ust. 10 zdanie pierwsze tego rozporządzenia, do zapewnienia, aby wybór ten umożliwiał obiektywne porównanie ceny eksportowej z wartością normalną. Wspomniany wybór, który wchodzi w zakres uznania, jakim dysponuje ta instytucja ze względu na złożoność sytuacji gospodarczych i politycznych, które musi ona badać, podlega kontroli sądu Unii, jak wynika z pkt 88 niniejszego wyroku.

97 W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, że Sąd nie dokonał błędnej wykładni art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego, gdy orzekł, po stwierdzeniu, że umowy zabezpieczające zawarte przez wnoszące odwołanie ustalały kurs wymiany między euro a dolarem amerykańskim, że kurs ten nie ma znaczenia dla dokonanego przez Komisję przeliczenia cen sprzedaży eksportowej, a mianowicie z euro na lirę turecką.

98 W konsekwencji zarzut szósty należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu ósmego

Argumentacja stron

99 W zarzucie ósmym, kwestionującym pkt 108–117 zaskarżonego wyroku, wnoszące odwołanie zarzucają Sądowi, że błędnie wywiódł z orzecznictwa Trybunału i Sądu, wskazanego w tych punktach i dotyczącego stosowania art. 18 rozporządzenia podstawowego, ciążący na producentach eksportujących objętych dochodzeniem obowiązek informacyjny, który polega na dostarczaniu Komisji, od początku postępowania, a także dokładając wszelkich starań, wszystkich informacji przydatnych do prawidłowego zrozumienia ich danych, tak aby nie utrudniać prawidłowego przebiegu postępowania antydumpingowego oraz umożliwić tej instytucji przeprowadzenie niezbędnych weryfikacji w odpowiednim terminie. Jednak, po pierwsze, orzecznictwo to, dotyczące art. 18 rozporządzenia podstawowego odnoszącego się do braku współpracy, nie ma zastosowania w niniejszej sprawie, ponieważ wnoszące odwołanie współpracowały w ramach postępowania antydumpingowego. Po drugie, Sąd nadał temu obowiązkowi informacyjnemu zbyt szeroki zakres, zezwalając Komisji na nieuwzględnianie niektórych informacji, gdy uzna ona, że nie są one jasne, bez konieczności podejmowania przez tę instytucję próby ich wyjaśnienia w ramach przysługującego jej uprawnienia do żądania dodatkowych informacji od producentów eksportujących. Tymczasem art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego dopuszcza pewną elastyczność, ponieważ stanowi, że informacje, które „nie są idealne pod każdym względem", nie mogą być z mocy prawa pomijane przez Komisję. W związku z tym, po trzecie, nałożenie takiego obowiązku na producentów eksportujących groziłoby zniweczeniem spoczywającego na Komisji obowiązku staranności i dobrej administracji.

100 Komisja twierdzi, że zarzut ósmy należy odrzucić jako niedopuszczalny.

101 W tym względzie instytucja ta podnosi w pierwszej kolejności, że twierdzenia wnoszących odwołanie, zgodnie z którymi Sąd niesłusznie zarzucił im, że nie dostarczyły od początku postępowania antydumpingowego wszystkich informacji przydatnych do prawidłowego zrozumienia ich danych, są oczywiście niedopuszczalne. Wnoszące odwołanie, poprzez te twierdzenia, zwracają się bowiem do Trybunału, nie powołując się na jakiekolwiek przeinaczenie ich uwag w tym względzie lub przeinaczenie akt sprawy, o zastąpienie oceny dokonanej przez Sąd własną oceną okoliczności faktycznych i dowodów. W drugiej kolejności, opierając swoją argumentację na art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, wnoszące odwołanie podnoszą nowy zarzut, który w związku z tym jest niedopuszczalny na etapie odwołania. Wnoszące odwołanie nie twierdziły bowiem przed Sądem, że Komisja naruszyła ten przepis, nie uwzględniając dostarczonych jej przez wnoszące odwołanie informacji dotyczących roli spółki Erdemir w sprzedaży krajowej spółki Isdemir, ani że instytucja ta uchybiła ciążącemu na niej obowiązkowi staranności lub dobrej administracji.

102 Komisja uważa, że zarzut ósmy jest w każdym razie bezzasadny.

Ocena Trybunału

– *W przedmiocie dopuszczalności*

103 W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że niniejszy zarzut nie ma na celu podważenia dokonanej przez Sąd oceny okoliczności faktycznych i dowodów przedstawionych przez wnoszące odwołanie ani jego stwierdzenia w pkt 110 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym w świetle informacji dostarczonych przez wnoszące odwołanie w odniesieniu do sprzedaży krajowej spółki Isdemir Komisja miała trudności z ustaleniem, czy funkcje sprzedaży spółki Erdemir zostały prawidłowo odzwierciedlone w kosztach sprzedaży, kosztach ogólnych i administracyjnych zadeklarowanych przez spółkę Isdemir. W zarzucie ósmym wnoszące odwołanie zarzucają bowiem Sądowi, że w pkt 116 tego wyroku, na podstawie własnego orzecznictwa i orzecznictwa Trybunału, nadał zbyt szeroki zakres obowiązkowi informacyjnemu, który spoczywa na producentach eksportujących objętych dochodzeniem antydumpingowym.

104 Ponieważ zarzut nie wymaga od Trybunału dokonania ponownej oceny okoliczności faktycznych lub dowodów, lecz skłania go do zbadania kwestii prawnej, zarzut niedopuszczalności podniesiony w tym względzie przez Komisję należy oddalić.

105 W drugiej kolejności należy zauważyć, że zarzut nie jest również nowy z tego względu, iż dotyczy naruszenia art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, które nie zostało podniesione w pierwszej instancji.

106 Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem wnoszący odwołanie może w odwołaniu podnieść zarzuty, których źródłem był sam zaskarżony wyrok i których przedmiotem jest krytyka zasadności tego wyroku pod względem prawnym (wyroki: z dnia 6 września 2018 r., Republika Czeska/Komisja, C-4/17 P, EU:C:2018:678, pkt 24; z dnia 6 października 2021 r., Sigma Alimentos Exterior/Komisja, C-50/19 P, EU:C:2021:792, pkt 39 i przytoczone tam orzecznictwo).

107 Tymczasem w niniejszej sprawie wnoszące odwołanie twierdzą, że w celu oddalenia części pierwszej zarzutu trzeciego ich skargi Sąd oparł się na orzecznictwie dotyczącym stosowania art. 18 rozporządzenia podstawowego. To w tym kontekście powołują się one na naruszenie art. 18 ust. 3 tego rozporządzenia nie przez Komisję, lecz przez Sąd, ponieważ Sąd nie uwzględnił dokładnego zakresu obowiązku informacyjnego nałożonego na nie na mocy tego przepisu. Nie zarzucają one również Komisji naruszenia ciążącego na niej obowiązku staranności lub dobrej administracji, lecz podnoszą, że obowiązek informacyjny, zgodnie z jego wykładnią dokonaną przez Sąd, skutkowałby zniweczeniem tego pierwszego obowiązku. Jest to zatem kwestia prawna należąca do właściwości Trybunału rozpatrującego odwołanie.

108 Wynika z tego, że zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Komisję należy oddalić.

– *Co do istoty*

109 Jak wynika w istocie z pkt 103 niniejszego wyroku, wnoszące odwołanie zarzucają Sądowi naruszenie art. 18 rozporządzenia podstawowego nie tylko w zakresie, w jakim uznał on, że na wnoszących odwołani ciążył w niniejszej sprawie obowiązek informacyjny wynikający z tego przepisu, podczas gdy wnoszące odwołanie współpracowały w dochodzeniu, ale również ze

względu na to, że na podstawie własnego orzecznictwa i orzecznictwa Trybunału nadał temu obowiązkowi zbyt szeroki zakres, w tym znaczeniu, że pozwala on Komisji na odmowę uwzględnienia niektórych informacji ze względu na to, że nie były one wystarczająco jasne. Tymczasem na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego należałoby przyznać pewien margines tolerancji w tym względzie. Ponadto uznanie takiego zakresu tego obowiązku informacyjnego groziłoby zniweczeniem ciążącego na Komisji obowiązku staranności i dobrej administracji, ponieważ nie byłaby ona zobowiązana do żądania ewentualnych wyjaśnień na podstawie przysługującego jej uprawnienia do żądania dodatkowych informacji.

110 W tym względzie należy przypomnieć, że jak wynika z łącznej analizy art. 6, 16 i 18 rozporządzenia podstawowego, w przypadku gdy Komisja prowadzi dochodzenie w sprawie istnienia dumpingu i szkody, powinna ona przede wszystkim zmierzać do uzyskania istotnych informacji na podstawie dobrowolnej współpracy zainteresowanych stron. Ponadto Komisja jest zobowiązana, zgodnie z celem rozporządzenia podstawowego, jakim jest ustalenie istnienia dumpingu i szkody w sposób obiektywny dla ustanowienia odpowiednich ceł antydumpingowych w odpowiedniej wysokości, zbadać z należytą starannością wszystkie informacje, którymi dysponuje (zob. podobnie wyrok z dnia 12 maja 2022 r., Komisja/Hansol Paper, C-260/20 P, EU:C:2022:370, pkt 48, 50 i przytoczone tam orzecznictwo).

111 W pkt 112–114 zaskarżonego wyroku Sąd przypomniał obowiązki, które w ramach dochodzenia antydumpingowego ciążą odpowiednio na Komisji i na producentach eksportujących. W szczególności, powołując się na wcześniejsze orzecznictwo dotyczące wykładni art. 6 i 16 tego rozporządzenia lub rozporządzenia, które je zastąpiło, stwierdził on, że strony, którym jest przesyłany kwestionariusz, są zobowiązane do dostarczenia Komisji informacji, które umożliwią jej przeprowadzenie dochodzenia antydumpingowego. Sąd wskazał również na znaczenie kontroli na miejscu lub zdalnej kontroli krzyżowej w celu weryfikacji informacji uzyskanych od stron objętych takim dochodzeniem.

112 Ponadto Sąd powołał się na orzecznictwo dotyczące wykładni art. 18 ust. 3 i 6 rozporządzenia podstawowego, które dotyczy sytuacji niewystarczającej lub częściowej współpracy zainteresowanych stron. W pkt 115 zaskarżonego wyroku Sąd zauważył zatem, że z przepisów tych wynika, iż informacje, które strony te są zobowiązane dostarczyć Komisji, powinny zostać wykorzystane przez instytucje Unii w celu dokonania ustaleń dochodzenia antydumpingowego i że wspomniane strony nie powinny pomijać istotnych informacji.

113 Zgodnie z art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego w przypadku gdy zainteresowana strona przekaże informacje, które nie są idealne pod każdym względem, nie zostaną one pomimo to pominięte, pod warunkiem że braki te nie spowodują nadmiernych trudności w dokonywaniu ustaleń o uzasadnionej dokładności oraz są one właściwie i terminowo przekazane oraz weryfikowalne, a zainteresowana strona działała, dokładając wszelkich starań. Jednakże w zakresie, w jakim żaden przepis rozporządzenia podstawowego nie nadaje Komisji uprawnień pozwalających na przymuszenie zainteresowanych stron do udziału w postępowaniu lub do udzielania informacji, instytucja ta jest zatem uzależniona od dobrowolnej współpracy tych stron w celu uzyskania przez nią niezbędnych dla niej informacji [zob. podobnie wyrok z dnia 14 grudnia 2017 r., EBMA/Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, pkt 54].

114 Z motywu 27 rozporządzenia podstawowego wynika, że prawodawca Unii chciał zapewnić w tym kontekście, aby w przypadku gdy strony nie współpracują w sposób zadowalający, było możliwe wykorzystanie innych informacji przy ustalaniu dumpingu i szkody, nawet jeżeli informacje te mogą być mniej korzystne dla tych stron, niż gdyby współpracowały. Celem art. 18

rozporządzenia podstawowego jest zatem umożliwienie Komisji prowadzenia dochodzenia, nawet wówczas gdy zainteresowane strony odmawiają współpracy czy też współpracują w niewystarczającym stopniu [zob. podobnie wyrok z dnia 14 grudnia 2017 r., EBMA/Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, pkt 55].

115 Z rozważań tych wynika, że art. 6 i 16 w związku z art. 18 ust. 3 i 6 rozporządzenia podstawowego mają na celu ustalenie zarówno zakresu, w jakim Komisja powinna uwzględnić informacje dostarczone przez stronę objętą dochodzeniem antydumpingowym, jak i konsekwencji, jakie mogą być związane z nieistniejącą, częściową lub niepełną współpracą tej strony. Zatem z jednej strony Komisja musi uwzględniać te informacje jedynie wtedy, gdy spełniają one warunki wymienione w pkt 113 niniejszego wyroku. Z drugiej strony w przypadku niewystarczającej współpracy może to skutkować dla tej strony sytuacją mniej korzystną niż w przypadku, gdyby strona ta współpracowała.

116 Wynika z tego, po pierwsze, że wbrew temu, co twierdzą wnoszące odwołanie, Sąd bez naruszenia tych przepisów rozporządzenia podstawowego, a w szczególności jego art. 18, uznał w pkt 116 zaskarżonego wyroku, że wnoszące odwołanie powinny były dostarczyć Komisji, od początku postępowania antydumpingowego i działając w miarę swoich możliwości, wszystkie informacje przydatne do prawidłowego zrozumienia ich danych, tak aby nie utrudniać prawidłowego przebiegu tego postępowania oraz umożliwić Komisji przeprowadzenie niezbędnych weryfikacji w odpowiednim czasie.

117 Po drugie, ponieważ w niniejszej sprawie Sąd stwierdził w pkt 110 zaskarżonego wyroku, a w tym względzie nie został podniesiony zarzut przeinaczenia, że informacje dostarczone przez wnoszące odwołanie, nawet po przeprowadzeniu zdalnej kontroli krzyżowej, nie były wystarczająco jasne i nie pozwoliły Komisji na sprawdzenie, czy udział spółki Erdemir w sprzedaży spółki Isdemir został prawidłowo odzwierciedlony w zadeklarowanych przez spółkę Isdemir kosztach sprzedaży, kosztach ogólnych i administracyjnych, mógł on zasadnie uznać, że te okoliczności faktyczne są objęte zakresem stosowania art. 18 ust. 3 rozporządzenia, gdyż odnośne informacje nie mogły zostać skontrolowane w rozumieniu tego przepisu. Stwierdzenie takiego braku przekazania przez wnoszące odwołanie jasnych, prawidłowych i wystarczających informacji pozwoliło również Sądowi orzec w pkt 117 tego wyroku, nie naruszając przy tym prawa, że Komisja miała podstawy, aby w celu prawidłowego odzwierciedlenia udziału spółki Erdemir w procesie sprzedaży spółki Isdemir na rynku krajowym, dodać skalibrowaną kwotę kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych.

118 W związku z tym nie można zarzucać Sądowi, że naruszył art. 18 rozporządzenia podstawowego poprzez zastosowanie tego przepisu lub transponowanie orzecznictwa dotyczącego tego przepisu do sytuacji, w której nie ma on zastosowania.

119 Po trzecie, nie można również zarzucać Sądowi, że naruszył art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego w tym zakresie, że podczas gdy przepis ten przewiduje, iż informacje, które nie są „idealne pod każdym względem”, nie mogą zostać z urzędu pominięte, uznał on, że Komisja nie była zobowiązana do uwzględnienia niektórych informacji, jeżeli uznała, że nie są one jasne, bez konieczności podjęcia uprzedniej próby ich wyjaśnienia na podstawie przysługującego jej uprawnienia do żądania dodatkowych informacji od producentów eksportujących.

120 Z zaskarżonego wyroku nie wynika bowiem, że Sąd orzekł, iż Komisja była uprawniona do odmowy uwzględnienia tych danych. Przeciwnie, w pkt 115 tego wyroku Sąd przypomniał, że instytucja ta powinna wykorzystać dostarczone informacje w celu sformułowania wniosków

z dochodzenia antydumpingowego. Natomiast Sąd słusznie orzekł, że Komisja mogła podwyższyć kwotę kosztów zadeklarowanych przez spółkę powiązaną w celu odzwierciedlenia jej udziału w procesie sprzedaży krajowej danego producenta eksportującego, jeżeli instytucja ta nie jest w stanie zweryfikować prawidłowości danych dostarczonych w tym względzie przez zainteresowane strony, nawet po podjęciu odpowiednich działań w tym celu. Otóż, jak wynika z pkt 110 i 111 zaskarżonego wyroku, Sąd stwierdził w niniejszej sprawie, że nawet w świetle dokumentów przedstawionych w następstwie przeprowadzenia zdalnej kontroli krzyżowej instytucja ta miała trudności ze sprawdzeniem, czy funkcje sprzedaży zostały prawidłowo odzwierciedlone w kosztach sprzedaży, kosztach ogólnych i administracyjnych zadeklarowanych przez Isdemir.

121 Z powyższych rozważań wynika, że w zakresie, w jakim zarzut ósmy dotyczy naruszenia przez Sąd art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, ponieważ przyznał on, że Komisja była uprawniona do pominięcia z urzędu lub do odmowy wykorzystania pewnych informacji, które nie są wystarczająco jasne, zarzut ten opiera się na błędnym rozumieniu zaskarżonego wyroku i należy go uznać za bezzasadny.

122 Wreszcie, po czwarte, należy zatem również oddalić zarzut szczegółowy dotyczący ryzyka zniweczenia ciążącego na Komisji obowiązku staranności i dobrej administracji, ponieważ opiera się on na błędnym założeniu, zgodnie z którym Sąd błędnie orzekł, że Komisja może z urzędu odmówić wykorzystania pewnych informacji bez konieczności podjęcia próby ich wyjaśnienia.

W przedmiocie zarzutu siódmego

Argumentacja stron

123 W zarzucie siódmym dotyczącym pkt 116, 117, 122, 124 i 125 zaskarżonego wyroku wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd uchybił ciążącemu na nim obowiązkowi uzasadnienia, ponieważ jedynie częściowo ustosunkował się do argumentu przedstawionego przez nie na poparcie pierwszej części zarzutu trzeciego podniesionego w pierwszej instancji, opartego na tym, że Komisja dwukrotnie policzyła niektóre koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne, a mianowicie poniesione przez spółkę Erdemir koszty transportu, które spółka ta bezpośrednio zafakturowała spółce Isdemir. Jednakże Sąd zbadał kwestię podwójnego liczenia jedynie w odniesieniu do „usług grupowych” i nie zbadał jej w odniesieniu do „kosztów transportu”.

124 Zdaniem Komisji zarzut siódmy jest bezzasadny.

Ocena Trybunału

125 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem uzasadnienie wyroku powinno przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie Sądu, pozwalając zainteresowanym na poznanie powodów wydanego orzeczenia, a Trybunałowi na dokonanie jego kontroli sądowej (wyroki: z dnia 13 stycznia 2022 r., Niemcy – Ville de Paris i in./Komisja, od C-177/19 P do C-179/19 P, EU:C:2022:10, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo; a także z dnia 14 listopada 2024 r., LE/Komisja, C-781/22 P, EU:C:2024:960, pkt 73). Jednakże obowiązek uzasadnienia nie wymaga od Sądu przedstawienia wyjaśnienia, które podejmuje w sposób wyczerpujący punkt po punkcie argumentację przedstawioną przez strony sporu – a zatem uzasadnienie Sądu może być dorozumiane, pod warunkiem że umożliwia ono zainteresowanym poznanie powodów, dla

których Sąd nie przychylił się do ich argumentów, a Trybunałowi dostarcza elementów wystarczających do sprawowania kontroli (wyroki: z dnia 5 maja 2022 r., Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals/Komisja, C-718/20 P, EU:C:2022:362, pkt 92 i przytoczone tam orzecznictwo; a także z dnia 30 stycznia 2025 r., Frajese/Komisja, C-586/23 P, EU:C:2025:45, pkt 35 i przytoczone tam orzecznictwo).

126 Należy stwierdzić, że w pkt 96–125 zaskarżonego wyroku Sąd ustosunkował się do argumentu dotyczącego ewentualnego podwójnego policzenia kosztów transportu związanych ze sprzedażą krajową spółki Isdemir dokonaną przez spółkę Erdemir i uzasadnił w sposób wystarczający pod względem prawnym oddalenie części pierwszej zarzutu trzeciego wnoszących odwołanie.

127 W tym względzie Sąd od razu określił w pkt 96 i 97 zaskarżonego wyroku zakres argumentów podniesionych przez wnoszące odwołanie na poparcie tej pierwszej części, wyjaśniając, że ich zdaniem w procesie sprzedaży krajowej spółki Isdemir sprzedaż ta była refakturowana na rzecz niezależnych klientów przez spółkę Erdemir na tą samą wartość co wartość fakturowana tej ostatniej spółce przez spółkę Isdemir, podczas gdy koszty transportu były fakturowane przez podmioty świadczące usługi przewozu na rzecz spółki Erdemir, która refakturowała je spółce Isdemir. Tymczasem Komisja, w ramach obliczania marginesu dumpingu na ostatecznym etapie w odniesieniu do spółki Isdemir, niesłusznie podwyższyła koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne zadeklarowane przez tę spółkę z tytułu sprzedaży krajowej do kwoty, którą instytucja ta uznała za odpowiadającą kosztom sprzedaży, kosztom ogólnym i administracyjnym pokrywającym udział spółki Erdemir w procesie sprzedaży spółki Isdemir na rynku krajowym.

128 W tym kontekście należy uwzględnić fakt, że w pkt 115 skargi wniesionej do Sądu wnoszące odwołanie wskazały, iż koszty transportu pierwotnie poniesione przez spółkę Erdemir zostały ponownie zafakturowane spółce Isdemir i że koszty te zostały uwzględnione w kosztach sprzedaży, kosztach ogólnych i administracyjnych spółki Isdemir. Ponadto w pkt 120 tej skargi wnoszące odwołanie przyznały – w związku z motywem 74 spornego rozporządzenia, przypomnianym w pkt 118 tej skargi, w którym Komisja wskazała, że nie była w stanie stwierdzić, czy zafakturowane usługi dotyczyły kosztów poniesionych w związku z odsprzedażą na rynku krajowym, zważywszy, że wszystkie zaksięgowane transakcje lub wystawione faktury były oznaczone wyłącznie jako „usługi grupowe” – że faktury i zapisy księgowe odnosiły się do „kosztów usług grupowych” i utrzymywały jednocześnie, że przedstawiły one szczegółowe wyjaśnienia dotyczące obliczenia podziału kosztów w celu określenia kosztów poniesionych przez każdą spółkę.

129 A zatem to w świetle tych argumentów wnoszących odwołanie, jak wynika z pkt 96 i 97 zaskarżonego wyroku, Sąd uznał, że należy zbadać kwestię ewentualnego podwójnego policzenia kosztów transportu związanych z tą sprzedażą krajową jako część kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych zadeklarowanych przez spółkę Isdemir w zakresie, w jakim zostały one zawarte w „usługach grupowych” fakturowanych tej ostatniej spółce przez spółkę Erdemir.

130 W tym kontekście Sąd wyjaśnił przede wszystkim w pkt 101 i 102 zaskarżonego wyroku, że to w celu ustalenia rentowności sprzedaży krajowej Komisja uwzględnia w stosownym przypadku koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne powiązanych przedsiębiorstw handlowych, i przypomniał, że kwoty odpowiadające tym kosztom oraz zyskom opierają się na rzeczywistych danych dotyczących produkcji i sprzedaży.

131 Sąd stwierdził następnie w pkt 104 zaskarżonego wyroku, że w niniejszej sprawie Komisja nie była w stanie ustalić, czy zafakturowane usługi rzeczywiście dotyczyły kosztów poniesionych przy odsprzedaży na rynku krajowym, ponieważ wszystkie zaksięgowane transakcje lub wystawione faktury były oznaczone wyłącznie jako „usługi grupowe". Ponadto w pkt 110 tego wyroku Sąd stwierdził, że w ramach zdalnej kontroli krzyżowej Komisja nie była w stanie ustalić ani sprawdzić, czy usługi fakturowane spółce Isdemir przez spółkę Erdemir prawidłowo odzwierciedlają udział tej ostatniej spółki w procesie sprzedaży krajowej, a ponadto, że w następstwie zdalnej kontroli krzyżowej i pomimo dostarczenia faktur lub wyciągów z bilansu Komisja nadal miała trudności ze sprawdzeniem, czy funkcje spółki Erdemir w zakresie sprzedaży zostały prawidłowo odzwierciedlone w kosztach sprzedaży, kosztach ogólnych i administracyjnych, zadeklarowanych przez spółkę Isdemir.

132 Wreszcie, uznawszy w pkt 112 zaskarżonego wyroku, że nie należało do tej instytucji wyciągnięcie wniosku z odpowiedzi udzielonych na pytania zawarte w kwestionariuszu i na żądania dodatkowych informacji, że sprzedaż krajowa spółki Isdemir była fakturowana za pośrednictwem spółki Erdemir, Sąd stwierdził w pkt 117 tego wyroku, że nie można zarzucać Komisji, iż uznała, iż nie jest w stanie określić i zweryfikować, czy usługi zafakturowane spółce Isdemir przez spółkę Erdemir prawidłowo odzwierciedlają taki udział spółki Erdemir i że instytucja ta mogła zatem skutecznie dodać kwotę kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych mającą na celu uwzględnienie usług sprzedaży świadczonych przez spółkę Erdemir.

133 Z rozważań tych wynika, że w ramach niezależnej oceny okoliczności faktycznych Sąd orzekł, iż informacje dostarczone przez wnoszące odwołanie nie pozwoliły Komisji na ustalenie, jakie dokładnie koszty były objęte „usługami grupowymi" fakturowanymi przez spółkę Erdemir, ani tym samym na sprawdzenie, czy koszty transportu poniesione przez spółkę Erdemir i związane ze sprzedażą krajową dokonaną przez tę spółkę w charakterze pośrednika na rzecz spółki Isdemir zostały prawidłowo odzwierciedlone w tych usługach lub w kosztach sprzedaży, kosztach ogólnych i administracyjnych poniesionych i zadeklarowanych przez spółkę Isdemir z tytułu sprzedaży krajowej.

134 Uzasadnienie to umożliwia zainteresowanym zapoznanie się z powodami nieuwzględnienia ich argumentów przez Sąd i zapewnia Trybunałowi wystarczający materiał do sprawowania kontroli.

135 Wynika z tego, że zarzut siódmy, dotyczący braku uzasadnienia zaskarżonego wyroku, należy oddalić jako bezzasadny.

136 Z całości powyższych rozważań wynika, że odwołanie należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

137 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania, jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach.

138 Zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

139 Ponieważ Komisja wniosła o obciążenie wnoszących odwołanie kosztami postępowania, a te ostatnie przegrały sprawę, należy obciążyć je, poza ich własnymi kosztami, również kosztami poniesionymi przez Komisję.

Z powyższych względów Trybunał (dziesiąta izba) orzeka, co następuje:

1) **Odwołanie zostaje oddalone.**

2) **Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ, İskenderun Demir ve Çelik AŞ i Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.**

Podpisy